

Hayal İçinde

– vo · 26 Temmuz 2023

Bu öykü paralel bir evrende geçmektedir. Her ne kadar evrene dair bildiklerimiz kısıtlı olsa da biz öyle varsayalım. Paralel evren, sonlu ve sonsuz var olan olası evrenlerin hipotezsel bütünüdür. Ve bu evrenler var olan her şeyi kapsar. Örneğin insanların olmayıp hayvanların baskın bir tür olduğu ya da ağaçların hareket edip insanların kök saldığı bir evren var olabilir. Bu öykü ve geçtiğı evren de varsayımdan ibarettir. Öykünün sonunda da anlaşılacağı gibi.

Uçarak geldi bu gezegene ve gelirken birkaç asteroitte durmak zorunda kaldı. Çünkü kanatları uzay boşluğu için yapılmamıştı. Bu kelebek gezegeninden kaçmak zorunda kalmıştı. Artan nüfus ve azalan doğal kaynaklar gezegendeki yaşamı tehlikeye atmaya başlamış, çöküşün eşığıne getirmişti. Buradaki bilim insanları koloni kurmak için evrenin dört bir tarafına roketler yolluyordu. İlerinde onar kişiden oluşan ekipler vardı. Kelebekler için kullandığım kişiler kelimesi her ne kadar bizim evrenimizde geçerli olmasa da bahsedilen öykü paralel bir evrende geçtiğı için bu sözcüklere fazla takılmadan okuyup geçelim. Bu faaliyetler arttıkça gezegen daha da yaşanmaz hale geliyordu. Kelebek ilk gönderilen roketlerin birindeydi. Koloni kurmak için gittikleri gezegenin rotasından saparak bir solucan deliğinin yörüngesine girdiler. Her saniye biraz daha solucan deliğine çekilen rokette zaman daha yavaş akmaya başladı. Yörüngede geçirdikleri zamanı hesap edebilselerdi ayrıldıkları zamandan yüzlerce yıl ileride olduğunu görürlerdi. Çünkü zaman burada farklı işliyordu. Peki, solucan deliğinin diğer tarafındaki zaman ne olacaktı. Binlerce yıl ileri mi yoksa geri mi? İşte bunu solucan deliğinden çıktıklarında öğreneceklerdi. Sonunda roket solucan deliğine çekildiğinde bildikleri evrene veda etmek zorunda kaldılar. Deliğın diğer tarafından çıktıklarında ilk başta kendi evrenlerinin keşfedilmemiş bir tarafında olduğunu düşündüler. Çünkü ellerindeki yıldız haritaları hiç de buraya uymuyordu. Ama günler geçtikçe sadece hipotezden ibaret olan paralel evrenlerin varlığı kanıtlanmış oldu.

Uzay boşluğunda rotasız bir şekilde hareket ederken birden bir asteroitin yörüngesine kapıldılar. Artık bir uydu gibi yörüngede dönerken yörüngedeki başka bir asteroit ile çarpıştılar. İşte o zaman kelebeklerden biri uzay boşluğuna savruldu. Üstünde uzaya dayanıklı giysiler olmasaydı bir dakika içinde ölmüş olacaktı. Uzay giysisi kelebeğın kanatlarını kullanabilmesine imkan sağlayan dayanıklı bir elementten yapılmıştı. Daha öncede bahsettiğimiz gibi giysiler uzaya dayanıklı olsa da kelebeğın kanatları değildi. Kelebek birkaç asteroitte durarak sonunda bir gezegene indi. Ama uzayda geçirdiğı zaman boyunca nasıl ölmediğı sorulabilir. Uzay giysisinin içinde kelebeğın yaşamsal fonksiyonlarını yavaşlatan bir kimyasal vardı. Uzay boşluğuna savrulduğunda devreye giren kimyasal gazlar kelebeğın fonksiyonlarını yavaşlatmış sadece hareket edebilmesi için kanatlarını kullanabilmesine imkan vermişti. Bu da uzay giysisinin gücünün tükendiğı an devreye girerek kelebeğın istemsiz bir şekilde hareket etmesini sağlıyordu. Otomatik bir pilotu andırırsa da böyle demek doğru olmaz. Sadece verilen kimyasallar beynin uçma bölümünün bir kısmının hareket etmesine izin veriyordu. Yani hareket eden zaten kelebektir.

Gezegenin bir atmosferi ve yıldızı vardı. Gezegene indikten birkaç dakika sonra kendisine gelerek uzay

giysisinden çıktı. Etrafı araştırmak için kısa bir zamanı vardı. Çünkü aldığı kimyasal gazlar uzayda yaşamasına imkan verse de zararları hakkında pek de bir şey bilinmiyordu. Gücünün kesildiğini hissediyor ve bu anların yaşamının son zamanları olduğunu biliyordu. Yanında sadece bir tırtıl kapsülü vardı. Onu bir elma ağacının yaprağına bırakıp yere düştü. Artık ölmüştü. Yeni bir yaşam için çıktıkları bu yolculukta sadece bir kapsülü kurtarabildiler. O kapsülün içindeki tırtıl yaşama gözlerini açsa da aslında yalnızlığa açıyordu. Çünkü koca bir gezegende türünden sadece kendisi vardı.

Birkaç gün sonra kapsülden çıkan tırtıl elma ağacının yapraklarını yemeye başladı. Her geçen gün biraz daha büyümeye ve değişmeye başladı. Bu değişimin verilen gazların bir sonucu olduğunu söyleyebiliriz. Tırtıl bir hafta sonra bir elma ağacının boyuna gelmişti.

Tırtılın büyüdüğü alan elma canlılarının türlerinin devamını sağladıkları büyüme merkezleriydi. Elma canlıları büyüme merkezindeki davetsiz misafirin farkına vardıklarında artık çok geçti. Tırtıl biraz daha büyümüş ve elma ağaçlarını tek bir ağız hareketiyle yutacak büyüklüğe gelmişti.

Elma canlılarının başkentinde bir kargaşa hakimdi. Bu yok edicinin portakal canlıları tarafından gönderildiği açıktı. Varoluştan beri hep bir ayrılık içinde olan bu tür sonunda savaş başlatmıştı. Elma canlıları ise bu çağrıya cevap vermeye hazırdı. İlk başta büyüme merkezindeki yok ediciyi öldürmeye çalıştılar. Ama bu girişimler başarısız oldu. Bu sefer de portakal canlılarının büyüme merkezine saldırmaya karar verdiler. Ve öldürücü gaz bombalarını ateşlediler. Portakal canlılarının büyüme merkezlerine büyük tahribatlar verdiler. Ne olduğunun farkında bile olamayan portakal canlıları da savaş hazırlıklarına başladı. Ve iki tür arasında büyük bir savaş başladı.

Bu iki tür arasında binlerce yıldır devam eden bir ayrılık vardı. Ve bu ayrılığın temelini püskül ve kravat oluşturuyordu. Bizim evrenimiz için geçerli olan bu nesnelere burada farklı bir anlam taşıyordu. Püskül elma, kravat ise portakal canlılarının kutsal saydıkları birer emanetti. Elma canlılarının kutsal merkezlerinde uzun dar bir koridor vardı ve koridorun tavanından püsküller sarkıyordu. Buradan geçerken bu püsküllerin onları kutsadıklarına inanıyorlardı. Aynı şey portakal canlılarında da vardı. Onlarda yere uzunca serilmiş kravatın üstünden yuvarlanarak ilerliyorlardı. Bu iki tür kutsal emanetlerin kendilerinin olmasını arzu ediyor ve bu uğurda her şeyi yapmayı göze alıyorlardı. Ayrılığın temel noktası işte buydu.

Savaş devam ederken elma canlılarının büyüme merkezindeki tırtıl kozaya girmişti. Kimse bu durumun farkında değildi. Bütün dikkatler savaşa yöneltilmişti. Bu yıkıcı savaşın büyük sonuçları olacağı kesindi. Kaynaklar tükeniyor milyonlar ölüyordu. Sonunda iki türün liderleri barış yapmaya karar verdiler. İşte o zaman bu savaşın çıkma noktasının kendileri olduğunu öğrendiler. Her iki türde savaş için birbirlerini suçluyordu. Sonunda elma canlılarının bahsettiği yok ediciyi görmeye gittiler. Ama büyüme merkezine vardıklarında büyük bir kabukla karşılaştılar. Tartışmalar tekrar başlamıştı ki birden koza yırtılmaya başladı. İçinden dev kanatlarıyla artık yok ediciye benzemeyen kelebek çıktı. Rengârenk kanatlarını açıp çırpmaya başladı. Herkes renklerin birbirinden ayrı ama bir o kadar da uyumlu halini büyülenmiş bir şekilde izliyorlardı. Kelebek sonunda havalandı ve gökyüzüne doğru uçmaya başladı. Ama gökyüzünde fazla uzun kalamadı. Önce kanat çırpılmaya başladı ardından düşüşe geçti. Tam olarak havalandığı noktanın biraz ilerisine portakal ve elma canlılarının üstüne düştü.

Kelebeklerin yeni bir yaşam için çıktıkları bu yolculukları başka yaşamları yok eden bir sefere dönüştü.

Bir el masaya uzandı. Tabaktaki elma ve portakallardan birer tane alarak çantasına attı. Masadaki kravattı alarak boynuna bağladı. Cam kavanozun içindeki küçük tırla baktı ve cama birkaç kez tıklattı. Sonra odanın köşesindeki püskül oyuncağıyla oynayan kedisini okşadı. Saate bakıp evden çıktı.